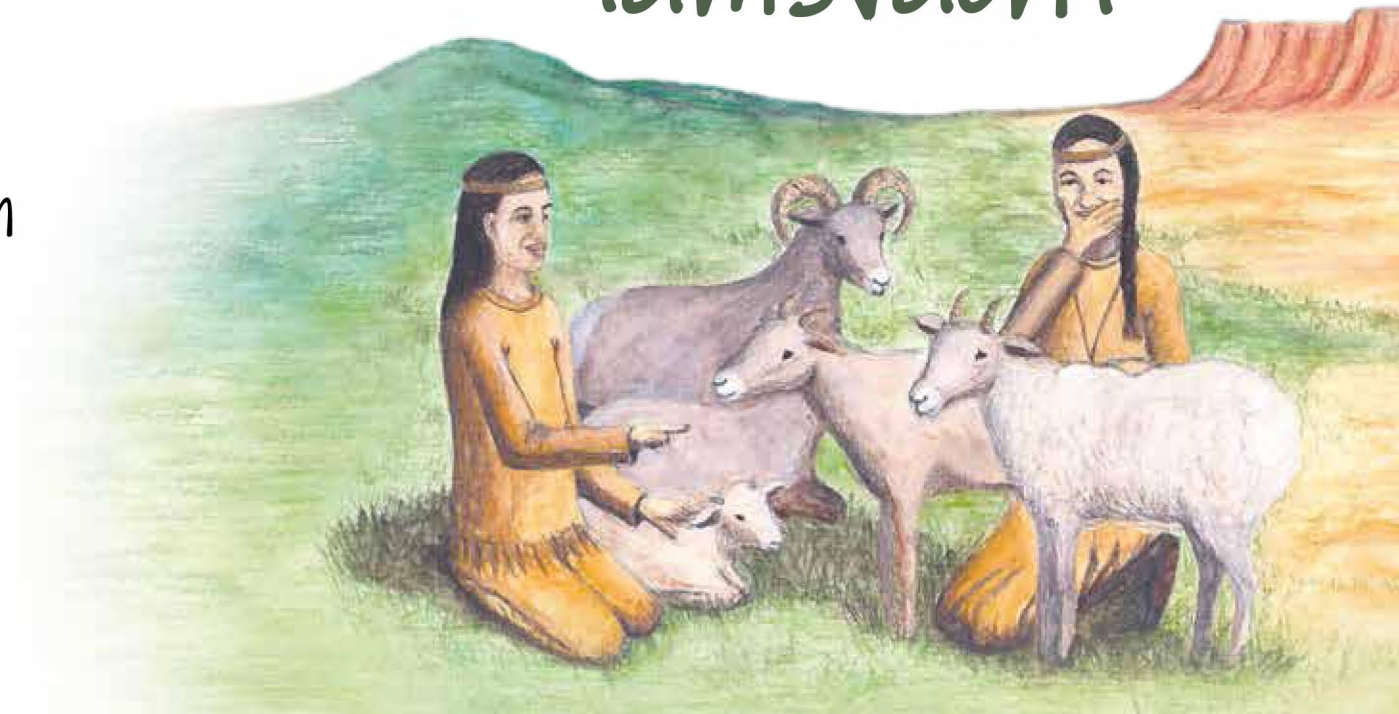

De mysterieuze lamsvacht

Voorbeeld lezen

Een avontuurlijke zoektocht
naar de biologische natuurwetten

Vertaald uit het Duits door:
Marja Nieuwveld

Inhoud

Deel 1	De mysterieuze lamsvacht	
	wilde schapen, wilde wolven	7
	De grote schrik	12
	Vervloekt, beschadigd of zinnig?	18
	De Nachtwacht	27
Deel 2	Zwarte Havik	
	De vloek is besmettelijk	35
	Hulpeloos	41
	De achtervolging	48
	De niesaanval	58
	De geheime verstopplek	66
Deel 3	De storm	
	Yumi is ziek	72
	Op zoek naar aanwijzingen	78
	Wolkje en de bult	85
	Het inzicht	93
Deel 4	De wilde paarden	
	De flits van inspiratie	99
	Bewijs van moed	108
	Weer als nieuw	116

Ontdek
wat er altijd
al was...

De Nachtwacht

Abstract: Hoofdstuk 4

Op de terugweg naar het kamp praten Adjun en Yumi over de verschillende opvattingen over waarom mensen en dieren ziek worden. En ze verbazen zich erover hoe ze, via Halve Maan's dikke pluizige vacht, op deze grote vraag zijn gestuit die ook de ouderen sinds mensenheugenis bezighoudt. Moeten ze Halve Maan een dag en een nacht lang observeren om Hama's visie te testen? Of moeten ze de kruiden naar Helende Aarde brengen? Of zouden ze Halve Maan vandaag uit het kamp moeten verstoten, zoals Zwarte Havik heeft gezegd? Yumi kijkt haar oudere broer onzeker aan, "Maar welke oplossing is goed? Wie van onze ouderen heeft gelijk?"

Adjun is ten einde raad: "Ik weet het ook niet. Ik kan niet begrijpen waarom ze allemaal anders zouden handelen."

Ze kijken elkaar onzeker aan. Adjun haalt zijn schouders op.

De twee zijn zich bewust van de gevolgen van hun keuze: in feite hangt niets minder dan de toekomst en het leven van Halve Maan ervan af!

Rond het middaguur komt het kamp in zicht op hun wandeling naar huis en Adjun stelt voor: "Laten we het zo doen: ik ga nu naar Halve Maan en let de rest van de middag op hem. Jij brengt de kruiden naar Helende Aarde zodat zij in ieder geval

het medicijn kan maken. Dan hebben we een noodplan voor het geval we morgen geen reden vinden voor Halve Maan's vachtgroei. Vanavond kom je me aflossen en neem je de eerste nachtwacht. Ik neem dan de tweede helft van de nacht voor mijn rekening.”

Yumi knikt en voelt de onzekerheid opkomen bij de gedachte de halve nacht alleen buiten te zijn met de schapen: “Oké. Ik praat later met onze ouders. Hopelijk vinden ze het niet erg dat we vannacht buiten zijn.”

Haar moeder is echter niet erg enthousiast als Yumi het haar vraagt: “Waarom, in hemelsnaam, wil je de wacht houden? Ook al is je broer al twaalf jaar oud, jullie zijn allebei nog te klein om zonder noodzaak de halve nacht buiten in de kou door te brengen in plaats van in een warme tent!”

Maar haar vader zegt: “Laat ze het maar proberen, het wordt vast een spannende ervaring. Ik zal het Stille Boom laten weten. Hij zal vannacht over ons kamp waken. Dan kan hij onze kinderen en de omgeving van de schaapskooi af en toe in de gaten houden.”

Iedereen stemt in met dit voorstel – zelfs Yumi voelt zich nu een beetje beter bij het idee om helemaal alleen in het donker

de wacht te houden bij de schaapskooi. Op Stille Boom kan ze vertrouwen, onder zijn toezienend oog zal geen ongenode gast het kamp binnensluipen.

Enkele uren later zit Yumi bij haar schapen in de schemering en kijkt naar Adjun, die net in de richting van hun tipi is verdwenen om te gaan slapen. Tot nu toe hebben ze niets ongewoons kunnen waarnemen. Halve Maan is nog steeds in de wei met ongeveer de helft van de kudde, terwijl de andere schapen zich al in de schuur hebben teruggetrokken. Kort voordat de zon haar laatste stralen achter de horizon laat verdwijnen, gaan ook de overgebleven schapen de stal in.

Yumi bedekt zich met een warme wollen deken, rillend, want het is erg koud geworden. Ze kan Halve Maan goed in de gaten houden door een kier in het hout als hij zich tussen de andere schapen wurmt. “Het wordt krap daarbinnen,” fluistert Yumi bezorgd.

Toen ze de stal hadden gebouwd, waren de schapen veel kleiner en slanker geweest en hadden ze nog veel ruimte. Yumi luistert naar de zachte, geruststellende dierengeluiden, ze hoort het geritsel van het droge gras, het gekauw van haar schapen en af en toe een zacht “Bèèè”.

Ondertussen sluiten de vogels de dag af met hun veelstemmig avondgetjilp. Dan zwijgen ook de vogels en wordt het stil – heel stil en erg donker. Yumi fluistert in zichzelf: “Omdat het donker is, hoef ik toch niet bang te zijn! Stille Boom houdt de wacht en houdt coyotes en andere roofdieren uit de buurt van ons kamp.”

Ze schrikt op als ze een krakend geluid hoort in de struiken. Is daar iets? Maar ze kan niets zien. In de stal gaan de schapen liggen voor de nachtrust – af en toe beweegt er een, wat onrust veroorzaakt in de hele kudde.

Plotseling vliegt er iets groots en donkers bijna geruisloos over Yumi's hoofd – haar hart klopt wild. Wat was dat? Als de schaduw in een van de takken van de nabijgelegen boom landt, kan ze hem onderscheiden: Het is een nachtvogel – een uil! “Je liet me schrikken!” roept Yumi half fluisterend. Ze probeert weer kalm te worden, maar ze houdt het niet meer vol. Stille-

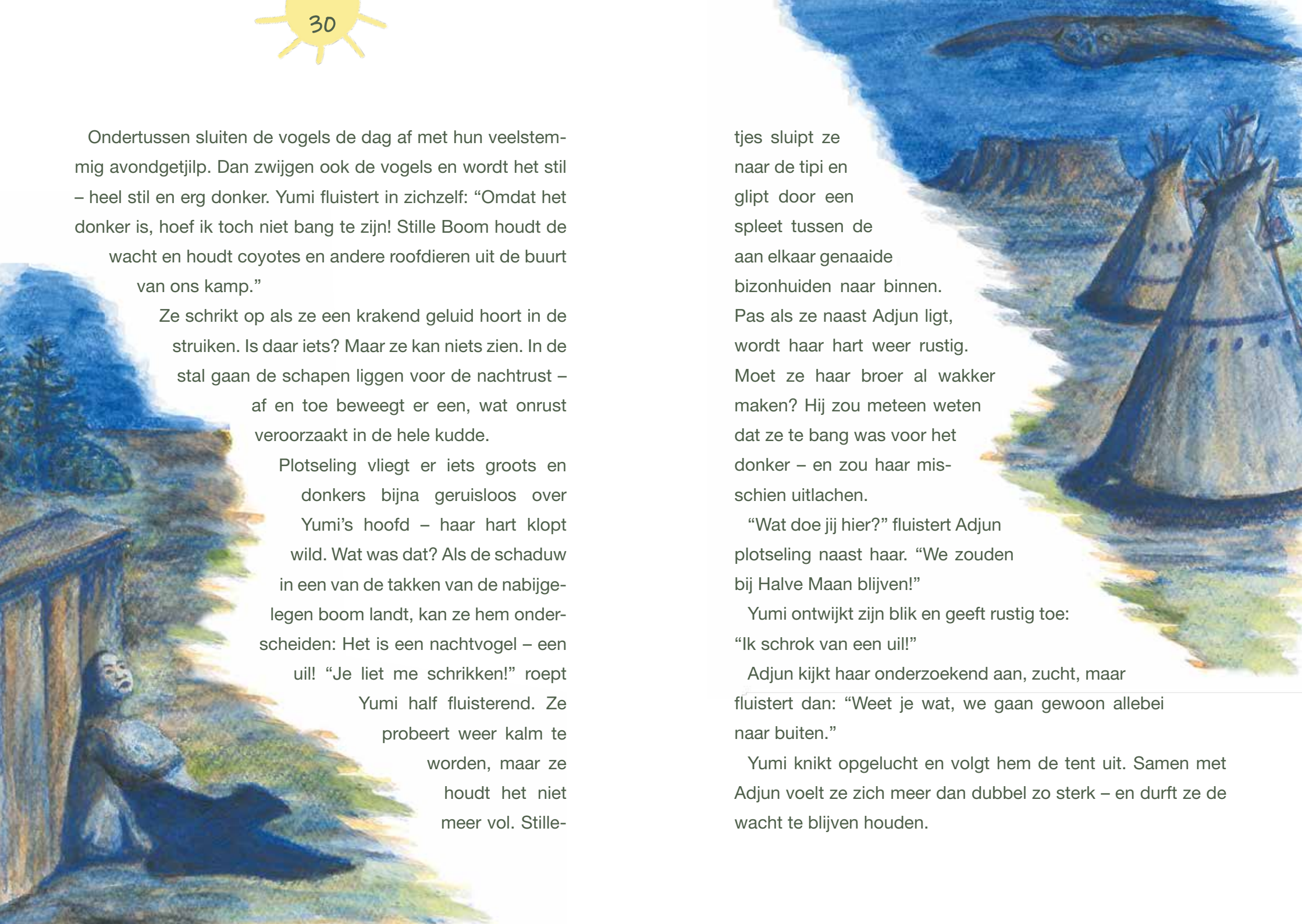
tjes sluipt ze naar de tipi en glipt door een spleet tussen de aan elkaar genaaide bizonhuiden naar binnen. Pas als ze naast Adjun ligt, wordt haar hart weer rustig. Moet ze haar broer al wakker maken? Hij zou meteen weten dat ze te bang was voor het donker – en zou haar misschien uitlachen.

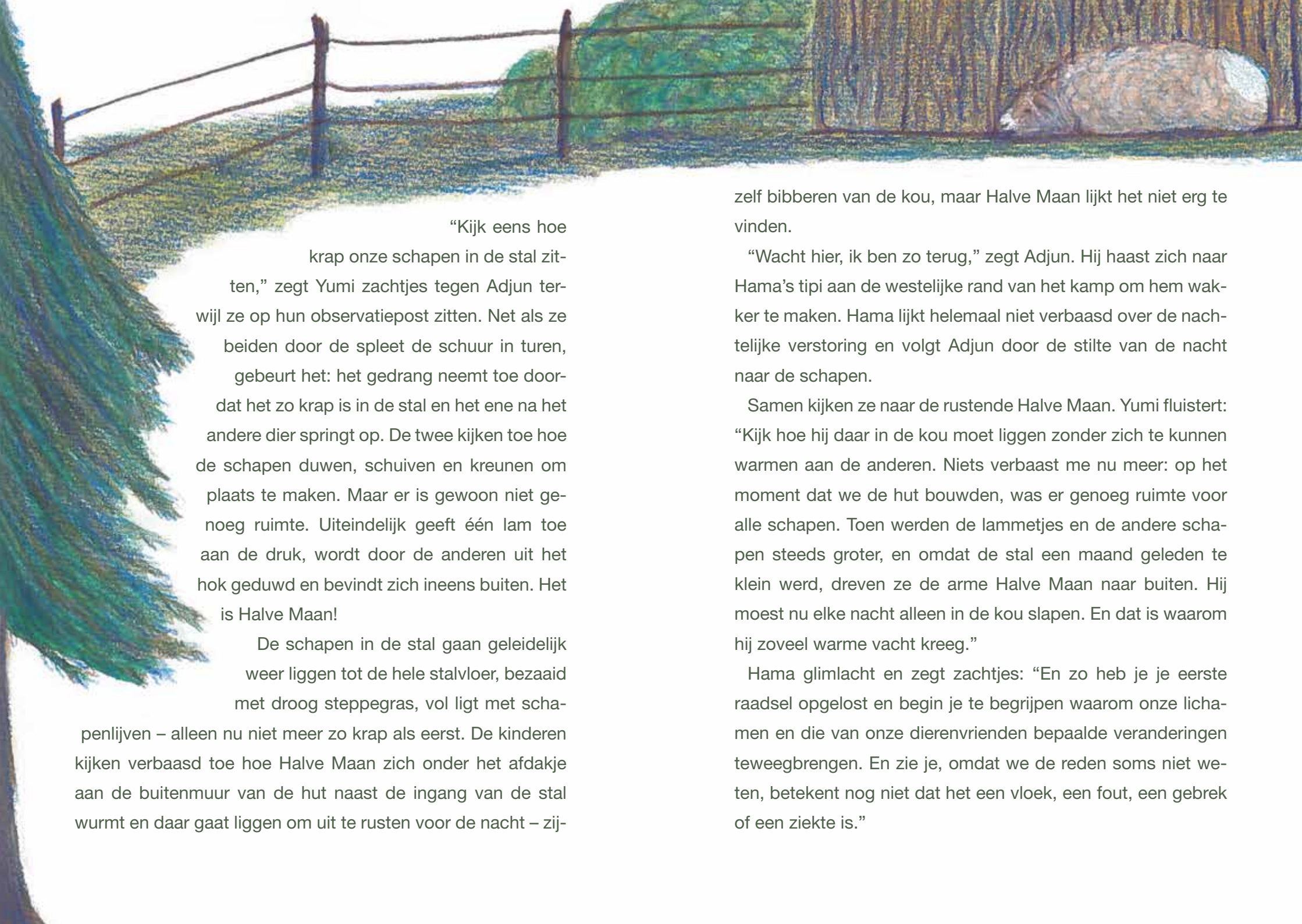
“Wat doe jij hier?” fluistert Adjun plotseling naast haar. “We zouden bij Halve Maan blijven!”

Yumi ontwijkt zijn blik en geeft rustig toe: “Ik schrok van een uil!”

Adjun kijkt haar onderzoekend aan, zucht, maar fluistert dan: “Weet je wat, we gaan gewoon allebei naar buiten.”

Yumi knikt opgelucht en volgt hem de tent uit. Samen met Adjun voelt ze zich meer dan dubbel zo sterk – en durft ze de wacht te blijven houden.

“Kijk eens hoe krap onze schapen in de stal zitten,” zegt Yumi zachtjes tegen Adjun terwijl ze op hun observatiepost zitten. Net als ze beiden door de spleet de schuur in turen, gebeurt het: het gedrang neemt toe doordat het zo krap is in de stal en het ene na het andere dier springt op. De twee kijken toe hoe de schapen duwen, schuiven en kreunen om plaats te maken. Maar er is gewoon niet genoeg ruimte. Uiteindelijk geeft één lam toe aan de druk, wordt door de anderen uit het hok geduwd en bevindt zich ineens buiten. Het is Halve Maan!

De schapen in de stal gaan geleidelijk weer liggen tot de hele stalvloer, bezaaid met droog steppegras, vol ligt met schapenlijven – alleen nu niet meer zo krap als eerst. De kinderen kijken verbaasd toe hoe Halve Maan zich onder het afdakje aan de buitenmuur van de hut naast de ingang van de stal wurmt en daar gaat liggen om uit te rusten voor de nacht – zij-

zelf bibberen van de kou, maar Halve Maan lijkt het niet erg te vinden.

“Wacht hier, ik ben zo terug,” zegt Adjun. Hij haast zich naar Hama’s tipi aan de westelijke rand van het kamp om hem wakker te maken. Hama lijkt helemaal niet verbaasd over de nachtelijke verstoring en volgt Adjun door de stilte van de nacht naar de schapen.

Samen kijken ze naar de rustende Halve Maan. Yumi fluistert: “Kijk hoe hij daar in de kou moet liggen zonder zich te kunnen warmen aan de anderen. Niets verbaast me nu meer: op het moment dat we de hut bouwden, was er genoeg ruimte voor alle schapen. Toen werden de lammetjes en de andere schapen steeds groter, en omdat de stal een maand geleden te klein werd, dreven ze de arme Halve Maan naar buiten. Hij moest nu elke nacht alleen in de kou slapen. En dat is waarom hij zoveel warme vacht kreeg.”

Hama glimlacht en zegt zachtjes: “En zo heb je je eerste raadsel opgelost en begin je te begrijpen waarom onze lichamen en die van onze dieren vrienden bepaalde veranderingen teweegbrengen. En zie je, omdat we de reden soms niet weten, betekent nog niet dat het een vloek, een fout, een gebrek of een ziekte is.”

Maar Yumi blijft sceptisch: “Maar dat heeft toch niets te maken met het feit dat onze huid, tanden, knieën, nek of oren soms pijn doen? Of dat we moeten hoesten of met koorts in bed liggen?”

Hama antwoordt kalm: “Wie weet...? Ik geloof wel dat het er iets mee te maken heeft. En ik weet zeker dat jullie de kans krijgen om het zelf te ontdekken! Dat je de reden en de betekenis van iets niet begrijpt, betekent nog niet dat het niet bestaat.”

Later in de tent, als Yumi al diep ligt te slapen, kan Adjun de slaap nog steeds niet vatten. Hij wrijft met zijn hand over zijn linkerbeen en denkt na: ik vraag me af of er een logische verklaring is voor de verzwikking van mijn enkel en mijn problemen met lopen? Moet hij het aan Hama vragen? Liever niet, voorlopig wil hij dit voor zich houden – niemand mag weten van zijn beenproblemen. Na de gebeurtenissen van vandaag ontkiemt in hem een eerste hoop dat hij misschien spoedig zal begrijpen wat er mis is met zijn been – en dat hij door inzicht een oplossing zal vinden! Terwijl hij in slaap valt, speelt een glimlach rond zijn mond: Halve Maan zal hij in ieder geval kunnen helpen.

Deel 2 Zwarte Havik

De vloek is besmettelijk

“Ha-, Ha-, HATSJIE! Wat zijn die oude planken stoffig!” roept Adjun na een niesbui. Yumi en Adjun hebben, samen met hun vriendin Lyra, hun vader de hele dag geholpen om de stal uit te breiden met droge planken uit de opslag, zodat alle schapen genoeg ruimte hebben. Ze hebben veel stof veroorzaakt tijdens het verplaatsen van de balken voor de schuur, waardoor iedereen om de beurt blijft niezen. Lyra lacht en merkt op: “Yumi, je hebt grijs haar!” en voegt er bedachtzaam aan toe: “Waarom moeten we eigenlijk niezen als er stof in onze neus komt?”

Einde van het leesvoorbeeld

Alle informatie over het boek:
dutch.disease-is-different.com/book